

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/492/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113221213
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113221213.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa J., zastúpeného Z. proti odporkyni D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne F., zastúpeného advokátom N., o zaplatenie 1.447,60 Eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. januára 2015, č.k. 27C/152/2013-141, takto

rozhodol:

Odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti výroku rozsudku okresného súdu vo veci samej o d m i e t a .

Rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania spočívajúcu v náhrade zaplateného súdneho poplatku vo výške 86,50 Eur a v trovách právneho zastúpenia 660,49 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám zástupcu navrhovateľa.

Vedľajší účastník je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 87,32 Eur, k rukám zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.510,58 Eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.447,60 Eur od 07.08.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania spočívajúcu v náhrade zaplateného súdneho poplatku 86,50 Eur a v trovách právneho zastúpenia 660,49 Eur tak, že plnením jedného z nich zanikne v rozsahu plnenia povinnosť plniť druhého z nich, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu navrhovateľa. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že dňa 06.06.2007 bola medzi spoločnosťou G. ako veriteľom (ďalej len „veriteľ“) a odporkyňou ako dlžníčkou uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, na ktorej základe jej veriteľ poskytol úver 1.659,69 Eur/50.000,- Sk, ktorý sa zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach po 30,80 Eur/928,- Sk vždy k 10. dňu v mesiaci. Poplatok za poskytnutie úveru 33,19 Eur/1.000,- Sk bol splatný v deň podpisu zmluvy. Prvá splátka bola stanovená na deň 10.07.2007 a posledná na deň 10.07.2014. Výška úrokovej sadzby bola premenlivá, ku dňu podpisu zmluvy 11,75 % ročne, poplatok za správu úveru bol 1,99 Eur/60,- Sk mesačne. Ročná percentuálna miera nákladov bola 15,88 %. Súčasťou zmluvy o splátkovom úvere boli aj Všeobecné obchodné podmienky, v ktorých v bode 7.6.1 je dojednané oprávnenie veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy o úvere, okrem iného v prípade, že je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, alebo je v omeškaní so splatením poplatkov spojených s úverom, ktoré trvá viac ako 10 dní. Výzvou zo dňa 27.05.2009 vyzvala banka odporkyňu na riadne plnenie dlhu zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX s tým, že ku dňu 30.04.2009 bola v omeškaní s plnením sumy 157,47 Eur. Zároveň odporkyňu upozornila, že v prípade neuhradenia sumy v lehote 10 dní od doručenia výzvy banka pristúpi k zvereniu vymáhania pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe, ktorá ju bude

následne kontaktovať. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2012 bola pohľadávka voči odporkyni postúpená postupcom - G. na postupníka - navrhovateľa, ktorá skutočnosť bola odporkyni oznámená listom zo dňa 18.07.2012. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok predstavoval zostatok pohľadávky odporkyne ku dňu postúpenia sumu 2.815,62 Eur, z toho istina 2.330,92 Eur, úroky 245,69 Eur, úroky z omeškania 203,13 Eur. Právny nástupca veriteľa - navrhovateľ využil z toho dôvodu svoje oprávnenie požadovať okamžité predčasné splatenie všetkých dlžných čiastok ku dňu 18.07.2012, a to výzvou zo dňa 18.07.2012. Výzvou vyzval odporkyňu na plnenie dlhu najneskôr do 28.07.2012. Na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci a uvedených zákonných ustanovení mal súd za to, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa (ako veriteľom) a odporkyňou (ako dlžníčkou) vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka - dvojstranný záväzkovo-právny vzťah, podľa ktorého právnemu predchodcovi navrhovateľa vznikla povinnosť poskytnúť menovanej úver a odporkyni povinnosť vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Odporkyňa akceptovala jednotlivé ustanovenia tejto zmluvy ich podpísaním, a preto mala povinnosť za predmet zmluvy riadne a včas zaplatiť, teda vrátiť požičané finančné prostriedky tak, ako sa k tomu zmluvou zaviazali. Okresný súd zmluvu o splátkovom úvere vyhodnotil ako typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 2 písm. b) a § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Poukázal na ust. § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, ktoré prikazuje aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie než príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu okresný súd na vec aplikoval ustanovenia § 100 ods. 1, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní, ktoré sú pre spotrebiteľa v tomto prípade nepochybne výhodnejšie a zabezpečujú jeho ochranu. Podľa tvrdenia samotného navrhovateľa, ktoré je v súlade s výpisom z bankových kníh jeho právneho predchodcu, ktoré tvoria prílohu č. 1 zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2012, predčasnú splatnosť celého úveru vyhlásil až navrhovateľ, a to dňom 18.07.2012. V konaní pritom nebol zistený opak. Navrhovateľ potom mohol svoj nárok na zaplatenie celého zvyšku úveru na súde uplatniť prvýkrát dňa 19.07.2012. Navrhovateľ uplatnil tvrdené právo na súde dňa 19.08.2013, teda v rámci plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Okrem toho navrhovateľ opakovane zdôraznil, že predmetom konania je len jeho nárok na zaplatenie splátok úveru splatných odo dňa 10.09.2010 do dňa 10.07.2014, t. j. opäť splátok splatných v rámci plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby, počítanej dokonca pre každú splátku osobitne. Okresný súd konštatoval, že právo navrhovateľa na zaplatenie žalovanej čiastky nie je premlčané a zmluva o splátkovom úvere obsahuje všetky náležitosti, stanovené v § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu konštatoval, že navrhovateľ sa od odporkyne domáha len toho, na čo má vo vzťahu k nej právo a jeho nárok posúdil ako dôvodný v celom rozsahu. Na základe uvedeného okresný súd rozhodol tak, že odporkyňu zaviazal na zaplatenie sumy spolu 1.510,58 Eur (1 447,60 Eur + 62,98 Eur) s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.447,60 Eur od 07.08.2012 do zaplatenia a trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a), b), § 23 ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb., § 52, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 25 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., § 2 písm. a), písm. b), § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie vedľajší účastník a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietne. Nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozsudku, predovšetkým s posúdením otázky výkladu ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a následný záver súdu, podľa ktorého je predmetom postúpenia existujúca pohľadávka a cesia zo dňa 28.06.2012 platná, považuje za nesprávny. Za významné v danej veci považoval, že právnym titulom uplatňovaného nároku navrhovateľa je pohľadávka z pôvodne bankového úveru. Navrhovateľ nepreukázal písomnú výzvu banky (právneho predchodcu navrhovateľa), ktorá mala byť klientovi banky doručená, a podľa ktorej by mal byť klient v kvalifikovanom omeškaní. Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, ktorá nie je bankou. Vytýkal súdu prvého stupňa, že žiadnym spôsobom neskúmal, či výzva banky zo dňa 27.05.2009 bola riadnym spôsobom doručená odporkyni. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách mal za to, že „nesplácaný dlh“ nemôže znamenať nič iné, než nesplatenú zročnú splátku úveru, prípadne dlh z celého úveru, ktorý sa stal zročným po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celkového úveru bankou. Pravidlá formálnej

logiky nepripúšťajú záver, aby doposiaľ nezročné splátky úveru prestavovali „nesplácaný dlh“. Pokiaľ by bola prijatá argumentácia, že banka môže postúpiť aj nesplátnú časť pohľadávky, potom by bolo možné pri kvalifikovanom omeškaní, hoci i s jednou splátkou bankového úveru, postúpiť nebankovej inštitúcii bez vyhlásenia predčasnej splatnosti celý bankový úver, čo je stav nepredstaviteľný, pretože klient banky si ďalšie splátky bankového úveru riadne plnil v lehotách splatnosti, a tým vlastne bankový úver by mohla aj niekoľko rokov spravovať nebanková inštitúcia bez bankového povolenia. Takýto výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách považoval za neprípustný a nesprávny. Z tohto dôvodu považuje postúpenie pohľadávky banky na navrhovateľa za neplatné a v dôsledku toho nie je navrhovateľ v konaní aktívne vecne legitimovaný. Za nezákonné a nespravodlivé považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania, keď odporkyňa spoločne s ním zaviazal navrhovateľovi zaplatiť náhradu trov konania vo výške 746,99 Eur. Uviedol, že združenie ako právnická osoba, zameraná na ochranu spotrebiteľov, vstúpilo legitímne, v súlade s ust. § 93 ods. 2, ods. 3 O.s.p. z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane odporkyne - spotrebiteľa za účelom ochrany práv spotrebiteľa a s týmto cieľom v konaní vzniesol námietku premĺčania a namietal nedostatok aktívnej legitimácie navrhovateľa. Súd prvého stupňa jeho argumentáciu neakceptoval, čo však nič nemení na situácii, že ako občianske združenie aktívne vystupoval na ochranu spotrebiteľa s cieľom dosiahnuť ochranu jeho práv. Má za to, že súd túto skutočnosť mal vyhodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. a vedľajšieho účastníka nemal zaviazat' na náhradu trov konania navrhovateľa, aj keď v konaní vystupoval na strane neúspešného účastníka. Ust. § 150 ods. 1 slúži práve k riešeniu takejto situácie, kedy je nespravodlivé, aby ten, kto síce nebol v konaní úspešný, bol povinný nahradit' trovy konania úspešnému účastníkovi. V prípade iného názoru by takýto postup súdu odradil vedľajšieho účastníka, aby vstupoval na podporu toho - ktorého účastníka do konania. Z týchto dôvodov, pre prípad, že by sa odvolací súd nezaoberal rozhodnutím vo veci samej, navrhol, aby napadnutý výrok rozsudku o trovách konania zmenil tak, že k náhrade trov konania navrhovateľa zaviazaje iba odporkyňa. Za toto podanie si náhradu trov konania neuplatnil.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odmietol, alebo, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie preskúmal a v zmysle ust. § 219 O.s.p. ho potvrdil. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 95,71 Eur. Poukázal na znenie ust. § 93 ods. 6 O.s.p., podľa ktorého bez súhlasu hlavného účastníka vedľajší účastník nie je oprávnený podať odvolanie. Vedľajší účastník na strane odporkyne takýto súhlas k podanému odvolaniu nepredložil, a preto zastáva názor, že nespĺnil podmienky uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Tento nedostatok nie je možné zhojiť ani výzvou zo strany súdu, adresovanou odporcovi na vyjadrenie súhlasu s podaným odvolaním, a to najmä vzhľadom na zrejmy úmysel zákonodarcu, aby každý úkon vedľajšieho účastníka obsahoval aj súhlas hlavného účastníka. Mal za to, že je potrebné zohľadniť i vôľu hlavného účastníka, ktorý nemá záujem pokračovať v spore.

Súd prvého stupňa podaním zo dňa 06.03.2015 vyzval odporkyňa, aby sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka na jej strane vyjadrila a súčasne bola vyzvaná, aby súdu v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy oznámila, či súhlasí s podaným odvolaním vedľajšieho účastníka. Odporkyňa výzvu súdu prevzala dňa 19.03.2015, k podanému odvolaniu vedľajším účastníkom sa písomne nevyjadrila. Skôr, ako odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozsudku vo veci samej, zisťoval, či odvolanie bolo podané v zákonnej lehote, či bolo podané oprávnenou osobou, či je odvolanie prípustné, a či spĺňa náležitosti uvedené v § 205 ods. 1, 2 O.s.p.

Podľa ust. § 201 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 93 ods. 1 O.s.p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Ustanovenie § 201 veta druhá O.s.p. zdôrazňuje samostatnosť (nezávislosť na vôli a úkonoch niekoho iného) procesného oprávnenia vedľajšieho účastníka podať odvolanie v tých veciach, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Uvedené ustanovenie v spojení s § 93 O.s.p. nemožno však vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania. Rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že legitímácia vedľajšieho účastníka na odvolanie je vo všeobecnosti daná, ak sa ním podporovaný účastník nevzdal práva podať tento opravný prostriedok, alebo ak s odvolaním vedľajšieho účastníka nevyjadril nesúhlas. Ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Ak sa podporovaný účastník odvolania nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k tomuto odvolaniu súhlas. Ak účastník takýto súhlas vedľajšiemu účastníkovi neudelí, ako je to aj v tomto prípade, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená. Totožný záver konštatuje Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 05.02.2013, sp. zn. 3Cdo/188/2012.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Pre absenciu súhlasu odporkyne s odvolaním vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na jej strane, rozhodol krajský súd tak, že v uvedenej procesnej situácii odvolanie vedľajšieho účastníka voči výroku rozsudku vo veci samej odmietol podľa citovaného ust. § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Vo výroku napadnutého rozsudku o náhrade trov konania bola uložená povinnosť priamo vedľajšiemu účastníkovi, preto v tejto časti súhlas odporkyne s odvolaním nebol potrebný a výrok o náhrade trov konania v napadnutom rozsudku krajský súd vecne preskúmal. Zistil, že v tejto napadnutej časti je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno v tejto veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Posúdenie správnosti rozhodnutia okresného súdu v rozsahu vymedzenom odvolaním vedľajšieho účastníka spočívalo na právnom posúdení otázky, či vzniká povinnosť nahradiť trovy konania navrhovateľa aj vedľajšiemu účastníkovi podľa ust. § 93 ods. 2 O.s.p., podporujúceho v konaní neúspešnú odporkyňu, či je takáto povinnosť solidárna s odporkyňou, a či sa takáto povinnosť vzťahuje aj na trovy, ktoré navrhovateľ vynaložil v štádiu konania, kedy vedľajší účastník v konaní ešte nevystupoval, prípadne na časť konania, do ktorej vedľajší účastník nevstúpil.

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ust. § 93 ods. 2 O.s.p.) nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania (ust. § 142 - § 150 O.s.p.), ktorá by na nový inštitút reagovala. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ust. § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá zaväzovala k náhrade trov aj vedľajšieho účastníka, a to solidárne s účastníkom, ktorého podporoval. Záver, že povinnosť nahradiť trovy konania v stanovených prípadoch ťaží aj vedľajšieho účastníka, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p. veta prvá a druhá, podľa ktorých má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda O.s.p. nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Ustanovenia § 142 O.s.p., použité aj v danom prípade, neviažu povinnosť nahradiť trovy konania výslovne na navrhovateľa či odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka. V prípadoch, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 142 O.s.p., je tak daná povinnosť nahradiť trovy konania aj vedľajšiemu účastníkovi.

Je teda zrejmé, že pokiaľ vedľajší účastník vystupuje na strane účastníka, u ktorého je daná povinnosť nahradiť trovy konania podľa ustanovení § 142 O.s.p., je takáto povinnosť daná i na strane vedľajšieho

účastníka, a to bez ohľadu na to, či sa vznik nahradzovaných trov časovo kryje s jeho účasťou v konaní. Čo sa týka formy takéhoto spoločného záväzku, je potrebné vychádzať z jedného zo základných princípov náhrady trov konania, a to princípu zodpovednosti za výsledok konania. Plnej zodpovednosti neúspešnej strany za výsledok konania potom zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré zaviazuje účastníka a vedľajšieho účastníka na jeho strane k solidárnej povinnosti. Pri akejkoľvek inej forme by bolo zhoršené veriteľské postavenie účastníka, oprávneného na náhradu trov konania, čo by na neho prenášalo časť zodpovednosti za výsledok konania. Pre takéto zhoršenie by preto museli byť dané dôvody na jeho strane.

Z týchto dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania v súlade s vyššie uvedenými závermi zmenil tak, že odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania solidárne. Výška trov konania nebola odvolaním vedľajšieho účastníka na strane odporkyne spochybnená, odvolací súd vyčíslené trovy súdom prvého stupňa preskúmal, ich výpočet považuje za správny.

Pokiaľ sa vedľajší účastník na strane odporkyne domáhal aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p., odvolací súd dodáva, že aplikácia tohto ustanovenia, ktoré umožňuje súdu výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať, ak sú pre to dané dôvody osobitného zreteľa, predpokladá splnenie podmienok pre použitie citovaného ustanovenia, ktoré v danom prípade splnené neboli. Zo slovného znenia tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a slúži k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona.

Výnimočnosť z hľadiska aplikácie citovaného zákonného ustanovenia nemožno v danej veci vidieť v okolnostiach veci, ani v pomeroch na strane vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. Vedľajší účastník na strane odporkyne videl okolnosti hodné osobitného zreteľa v okolnostiach danej veci, pričom poukazoval na skutočnosť, že do konania vstúpil za účelom ochrany práv spotrebiteľa - odporkyne, vzniesol námietku premlčania a namietal nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní, čo súd neakceptoval. To však nič nemení na situácii, že aktívne vystupoval na ochranu spotrebiteľa s cieľom dosiahnuť ochranu jeho práv. Odvolací súd sa s jeho názorom nestotožnil. Za významnú v danej veci považoval tú skutočnosť, že odporkyňa i vedľajší účastník na jej strane boli v konaní neúspešní, súd námietky vedľajšieho účastníka v konaní vo veci samej nepovažoval za dôvodné, dôsledne sa s nimi vysporiadal a návrhu navrhovateľa vyhovel. Skutočnosť, že vedľajší účastník na strane odporkyne mienil hájiť práva odporkyne ako spotrebiteľa a úspešný nebol, nie je okolnosťou danej veci hodnou osobitného zreteľa, pre ktorú by mal súd pristúpiť k aplikácii ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené v danej veci predpoklady pre aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 146 ods. 2 veta prvá a § 151 ods. 1 O.s.p. Odmietnutie odvolania sa svojimi účinkami rovná zastaveniu odvolacieho konania. Z tohto dôvodu odvolací súd analogicky podľa § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. uložil vedľajšiemu účastníkovi, ktorý podaním odvolania bez súhlasu odporkyne zavinil, že odvolanie bolo odmietnuté, povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania predstavujú trovy právneho zastúpenia navrhovateľa, a to za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb - písomné vyjadrenia k odvolaniu vedľajšieho účastníka (vychádzajúc z hodnoty odvolacieho konania 1.447,60 Eur) vo výške 71,37 Eur + režijný paušál 8,39 Eur, spolu 79,76 Eur + 20 % DPH 15,95 Eur, všetko spolu 87,32 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.